

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	ירושלים
7:41	7:00	5:51	ירושלים
7:38	7:02	6:09	בני ברק
7:37	7:01	6:00	חיפה
8:50	7:25	6:15	אומן
7:50	7:19	6:19	ניו יורק
7:50	7:28	6:11	לונדון

היום הרת עולם

את כל הבהמות והחיות לפניו כדי לקרוא להם שמות. בתוך אותם שעות נולדו קין והבל. בתוך אותם שעות הביאו קין והבל קרבנות. באותם שעות, קין הרג את הבל. באותם שעות עמד קין בדין על מעשיו, ושב בתשובה והתפייס. עד שבסופו של יום פגש את אביו אדם הראשון שגם הוא עמד בדין, ולימד אותו על כחה של תשובה, ובאותה שעה נעמד אדם הראשון ואמר "מוזמור שיר ליום השבת".

זה מה שאירע בשעה שבה נגמרו להם ששת ימי בראשית, באותו יום ראש השנה הראשון בעולם, כשמיד לאחר מכן משמש ובא יום השבת הראשון בעולם כולו, "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו".

החיבור של השבת לאותו יום ראש השנה, הוא שהביא את אדם הראשון לשוב בתשובה ולצאת בדימוס באותו דין, ומכאן זה שואבים אנו מידי שנה בשנה את כוחנו לעמוד בדין ביום ראש השנה ולצאת בדימוס.

גם בשנה הזו, שנת ה' אלפים תשע"ב לבריאת העולם, מתחבר לו ראש השנה עם שבת קודש, זה החיבור שיכול להביא אותנו לצאת בדימוס, לצאת זכאים בדין.

שעה שנאמר כולנו "מוזמור שיר ליום השבת", זו כבר תהיה השעה שבה נצא לדרך לימי השנה החדשה, השיר שיוביל אותנו גם ליום שכולו שבת ומנוחה לחי העולמים.

נשיר את שיר השבת, בקבלה אמיצה למשך השנה כולה: לכבד את השבת כיאור וכיאה, לקדם אותה בשיר בשעה שהיא נכנסת, כשכבר זמן רב קודם לבואה נשב ונצפה לה מוכנים ומזומנים.

תחל שנה וברכותיה.

המצויין את תחילת השנה, את המלכות של הבורא על העולמות שברא. "אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא", המלכות של הקדוש ברוך הוא אדון העולם, אינה תלויה כלל בבריאה, אבל הכרת מלכותו בעולם היא מאותה שעה בה היה מי שימלך אותו, ומי שיקבל את מלכותו עליו באהבה. וזה היה הרגע של בריאת האדם ביום השישי של בריאת העולם, יום ראש השנה הראשון בהיסטוריה.

מה היה באותו יום ראש השנה לפני 5772 שנה? לפי מדרשי חז"ל היה זה יום ראש השנה שבו אירעו כה הרבה אירועים משמעותיים לעולם כולו, כשכל זה התרחש בשעות ספורות בלבד, וכך מתארים זאת חז"ל:

בשעה הראשונה, עלה במחשבה לברוא את האדם; בשניה, התייעץ עם מלאכי השרת על בריאתו - ואגב, היו אלו המלאכים שהיו בסך הכל בני ארבעה ימים, כשהם עצמם נבראו ביום השני לבריאת העולם -; בשלישית, כנס את עפרו; ברביעית, גבלו; בחמישית, רקמו; בשישית עשאו גולם; בשביעית, זרק בו נשמה; בשמינית, הכניסו לגן עדן; בתשיעית, הצטווה - שיוכל לאכול מכל עץ הגן מלבד עץ הדעת; בעשירית, סרח - אכל מעץ הדעת; באחת עשרה, נידון; בשתים עשרה; יצא בדימוס. אמר לו הקדוש ברוך הוא: זה סימן לבניך, כשם שעמדת לפני בדין ביום זה ויצאת בדימוס, כך בניך עתידים להיות עומדים לפני בדין ביום זה ויוצאין בדימוס.

ועליו לזכור, בתוך כל אותם שעות מהשעה השמינית עד לשעה השתים עשרה, הפיל הקדוש ברוך הוא תרומה על האדם והוציא את הצלע שממנה ברא את חוה, והעביר

עם שקיעת החמה של יום רביעי, תשקע שנת תשע"א, ונכנס בשעה טובה ומוצלחת לשנת החמשת אלפים ותשע"ב לבריאת העולם.

"היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים, אם כבנים אם כעבדים, אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים, ואם כעבדים עיננו לך תלויות עד שתחנונו ותוציא כאור משפטנו איום קדוש".

"זה היום תחילת מעשיך, זכרון ליום ראשון". היום הזה, הוא היום של תחילת בריאת העולם, יום זה הוא יום המלכותו של הקדוש ברוך הוא על כל בריותיו, כשאנחנו ממליכים אותו באימה ובראה ובקול תרועה. יום זה הוא יום הזכרון, כשכל בראי עולם עוברים לפניו כבני מרון, ומעשיהם נזכרים ונפקדים, ועל כל אחד נגזר כל מה שיאירע עמו בשנה הקרובה. יום זה הוא יום תרועה, שבו עם ישראל הופך את מדת הדין למדת הרחמים והקדוש ברוך הוא שומע ומאזין לקול תקיעתנו ומקבל ברחמים וברצון את תפלותינו.

אמנם, יום זה המצויין כיום הרת עולם, כיום תחילת מעשיו של הקדוש ברוך הוא, אינו ממש ההתחלה, לא ביום הזה התחילו ששת ימי בראשית לפני 5772 שנה, היום הזה הוא היום השישי של בריאת העולם! שכן היום הראשון לששת ימי בראשית התחיל ביום כ"ה באלול, שבו התחיל הכל, היום שבו נגמר התהווה ובוהו והעולם החל לקבל את צביונו, כשבכל יום התוסף עוד שכלול בעולם הגדול והיקום כולו, עד שביום השישי, יום השיא של השלמת כל היצירה, נברא האדם, שבכבודו נברא כל העולם כולו, ולכן היום הזה הוא יום

הנהלת מערכת
 "ישמחו", צוות הכותבים והעורכים,
 מברכים את רבבות הקוראים מכבדי ומענגי השבת, ואת כל בית ישראל בברכת: כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה נכתב ונחתם לאלתר בספר חיים ברכה ושלוש ופרנסה טובה וגזרות טובות ישועות ונחמות

לשון חכמים

מזמור שיר. זהו שאמר הכתוב (תהלים סח, יב) ה' יתן אומר המבשרות צבא רב, בלשון מריבה הדיבור יוצא ונחלק לשבעה קולות, ומשבעה קולות לשבעים לשונות, ר' יהושע אומר כאדם שהוא מכה על הסדן, והניצוצות מתיזות לכאן ולכאן, ר' יוסי בר חנינא אומר כאדם שהוא מכה בפטיש על האבן, והצרורות ניתזות לכאן ולכאן, כך המבשרות צבא רב, שהיה הקב"ה מוציא הדיבור מפיו, והוא נחלק לכמה מאורות, שנאמר ה' יתן אומר המבשרות צבא רב. זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ ח), והן מכבדין אותו במאכל ובמשתה ובכסות נקיה, שנאמר וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד וגו' (ישעיה נח ג), ולא עוד אלא כשהוא נכנס, אנו מקבלים אותו בשירה ובזמרה, שנאמר מזמור שיר ליום השבת.

ר' לוי אמר כשאדם הראשון עבר על ציוויו של הקב"ה, ישב עליו בדין לספק לו, כיצד אתה מוצא בערב שבת נברא אדם, בשעה ראשונה עלה במחשבה, שניה נמלך במלאכי השרת, שלישית כינס עפרו, רביעית גיבלו, חמישית עשאו גולם, ששית רקמו, שביעית נפח בו נשמה, שמינית העמידו על רגליו, תשיעית צוהו, עשירית חטא, אחת עשרה נידון, שתים עשרה נתגרש, בא ליתן לו איפופסין, נכנס השבת ופינו משם, והיו מלאכי השרת קוראין לו ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו (תהלים מט יג), כבהמה נדמה אין כתיב, אלא כבהמות נדמו, נדמו שניהם, בא יום השבת נעשה לו סניגור, ואמר לפני הקב"ה רבון העולמים בששת ימי המעשה לא נענש אדם מעולם, ובי אתה מתחיל? זו היא קדושת? וזו היא מנוחת? ובשביל השבת ניצול אדם מדינה של גיהנם, כיון שראה אדם כחה של שבת בא אדם לומר לשבת הימנון אמר לו השבת לי אתה אומר הימנון, אני ואתה נאמר הימנון להקב"ה, הוי טוב להודות לה'.

מדרש תהלים מזמור צב

פניני הלכה

תזכורות מיוחדות בנוגע לעירוב תבשילין

א. יש להזהר לעשות את העירוב לפני שמקבל יום טוב, כיון שיש ספק אם אפשר להניח עירוב תבשילין לאחר שקיבל יום טוב (ראה משנה ברורה תקכו, ד). וכן אשה ראוי לה שתעשה עירוב תבשילין לפני הדלקת נרות. (ראה ביאור הלכה שם ד"ה ספק). ויש אומרים שאם כבר קיבל על עצמו את החג, יאמר לאחר שעדיין לא קיבל עליו את החג שיניח עבורו עירוב תבשילין. (ראה כף החיים שם ס"ק יא).

ב. העירוב חייב להיות קיים עד שיגמרו לאפות או לבשל לצורך השבת. אם העירוב נאכל או נאבד או התקלקל באמצע יום טוב, ואפילו אם רק חלק ממנו נאבד או נאכל וכעת נשאר ממנו פחות מכוזית, אסור להמשיך בהכנות לצורך שבת, חוץ ממה שכבר התחילו להתעסק בו, שמותר לגמור. מטעם זה יש להזהר להניח את העירוב במקום שיוכל להשמר בשני ימי החג עד לכניסת השבת, ואת הביצה או התבשיל שהניחו לעירוב תבשילין יש לשמור במקרה.

ג. הדין האמור מדובר באופן שאין רב העיר עושה עירוב עבור כולם, אך בזמננו ברוב המקומות יש מי שעושה את העירוב גם עבור כל בני העיר, ואם זה פעם ראשונה שאין לו את העירוב, יכול לסמוך על העירוב של רב העיר שעשה עבור כל בני העיר.

ד. כשמבשל ביום טוב לצורך שבת, יזהר לבשל מוקדם מבעוד יום, כשעדיין ראוי לאוכלו גם ביום טוב, ויהיה ראוי לתת מהם לאורחים שיבואו אליו בשעה זו שקודם השבת. ובשעת הדחק ביום טוב שני שחל בערב שבת (כמו השנה), אם התאחר בישולו עד סמוך לשבת יש להקל בזה, אך לכתחילה יש להזהר בזה (משנה ברורה שם, ג).

ה. על אף שמן הדין מותר לאכול מהעירוב לאחר שגמרו לבשל ולהכין את כל צרכי השבת, מכל מקום נהגו לברך בכל אחת מסעודות השבת על פת העירוב כפת שניה לחם משנה, ולא לבצוע אותה עד לסעודה שלישית, כדי לחבב את הפת שעשו בה את המצוה ולעשות בה מצוות נוספות.

אמרת השבת

ושבת שבין ראש השנה ליום הכפורים, מאד צריך לזהר בשבת זה בכל פרטי חומרי שבת כי רבו, ובפרט ברוב דברים ומלאכת ענו"ם אשר הן בעוון מקלים בשאר שבתות.

ברכי יוסף אורח חיים סימן תרב ס"ק ב

ורצה לומר, שעל ידי שיזהר בשבת זו, יתרגל להזהר בכל שבתות השנה, כי מאי שנא.

כף החיים שם ס"ק ח

חסד נוסף יש בשנה הזאת, שיום הכפורים חל בשבת קודש, ויש לנו עוד סניגור גדול שאין כמותו, והרי ידוע מה שאמרו חז"ל בשבת (קיה, ב) "כל המשומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדורו של אנוש מוחלין לו על כל עוונותיו". אמנם המושג כהלכתו אינו פשוט כל כך, אלא כולל בתוכו שמירת שבת במעשה, בדיבור ובמחשבה. על כן עלינו להתאמץ מאד לפחות בשבת זו שאנו עומדים בתוכה, לשמור אותה כפי שלושת הדברים הנ"ל, כדי שתהיה באמת מזבח כפרה עבורנו, ועל ידי זה נתרגל ממילא לשמור בלי נדר מכאן ולהבא את כל השבתות במדרגה גבוהה, ועל דרך שכתב הברכי יוסף שיש לשמור שבת תשובה בכל החומרות, והוסיף על זה הכף החיים שרצונו לומר שעל ידי זה יתרגל לשמור כל שבתות ה' מכאן ולהלן בכל החומרות...

לנפש תדרשנו לרבי שריה דבליצקי שליט"א עמוד צב

פרשת השבת

שבת ראשונה בשנה

שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ פִּי
כְּשֶׁלַּף בְּעוֹנֶיךָ :

(הפטרה לשבת תשובה, הושע יד, ב)
אמר רבי לוי גדולה תשובה
שמגעת עד כסא הכבוד שנאמר
שובה ישראל עד ה' אלהיך
יומא פו, א

שבת תשובה, כי השבת מסייע
אל התשובה וכו' דאיתא תשובה

מעצמו. נמצא הקב"ה מתחיל לשוב
אלינו בשבת מכל שכן שיש לנו לשוב
אחר זה כמו שמבקשין השיבנו ה'
אליך ונשובה. ובאמת בכל עשרת ימי
תשובה כך הוא שהקב"ה נקרא מלך
המשפט ויושב על הכסא לכן הוא זמן
תשובה. ובשבת ביותר כמ"ש. ויש

להתחזק מאוד בשבת תשובה שהוא שבת ראשון של השנה,
וכמו שאמרו ז"ל אילו שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה
בהם אומה ולשון, בן הוא בכל שנה שנעשה סדר חדש וכפי
שמירת שבת ראשונה זוכין לכל השנה. ואיתא השומר שבת
כו' מוחלין לו כו'. דעיקר פגם העונות כמו שנאמר עונותיכם
כו' מבדילים ביניכם כו'. ובשבת כתיב אות הוא ביני וביניכם
והיא מבטל מסך המבדיל. לכן יכולין לשוב לפניו בתשובה
בנקל יותר.

שפת אמת שבת תשובה תרנד

מגעת עד כסא הכבוד, והנה נשמתן של ישראל חקוקה
תחת כסא הכבוד וכפי שלימות הכסא שבנ"י מבררין הצורה
תחת כסא הכבוד אז כביכול הקב"ה יושב על הכסא, כמו
שנאמר יושב תהלות ישראל. נמצא כסא הכבוד המחבר
וממוצע בין ישראל לאביהם שבשמים. וכמו שבנ"י מבטלין
הטבע ומתעלין לדבוק בשורש נשמתן כך כביכול הקב"ה
מצמצם שכינתו להתקרב אליהם. ולזה הי' עיקר הבריאה.
ובשבת כ' נתעלה וישב על כסא כבודו והוא מתנה טובה.
ומה שצריכין בנ"י בימי המעשה לתקן מעשיהם להכין
הצורה שיהי' הקב"ה יושב תהלות ישראל זה נעשה בשבת

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר רבי ברוך שלום הלוי אשלג זצ"ל - ה' תשרי תשנ"ב - עשרים שנה להסתלקותו

האדמו"ר הרב"ש אשלג זצ"ל, היה בנו בכורו של האדמו"ר המקובל רבי יהודה לייב אשלג זצ"ל "בעל הסולם", ורבים
התקברו אליו ושתו בצמא את דבריו, שנאמרו על דרכו של אביו הצדיק זצ"ל (יום פטירתו - יום הכפורים תשט"ו).
באחד ממאמריו (ספר המאמרים תשמ"ט - מאמר ז) עמד לבאר את דברי הגמרא במסכת עבודה זרה (ג, א)
שאומות העולם יבקשו לקבל שכר בעולם הבא, ויאמרו לפני רבונו של עולם שיקבלו כעת את השכר מראש ויקבלו
גם את התורה ויקיימו אותה. אמר להם הקדוש ברוך הוא: שוטים שבעולם, מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, מי
שלא טרח בערב שבת מהיכן יאכל בשבת.

ביאר האדמו"ר הרב"ש זצ"ל את הדברים בדרך העבודה על פי יסודות משנת אביו זצ"ל, כי הנה השבת היא תכלית
מעשה שמים וארץ, כלומר שהיא התכלית של בריאת שמים וארץ, והתכלית היא שהקדוש ברוך הוא ברא את
העולם כדי להשפיע טובה לבריותיו, ובזמן זה של השבת מתגלה לעין כל רצונו להיטיב לבריותיו, כי בו כבר אין
מלאכה, ואין בריאת כלי הקיבול וכולו הוא השפעה עליונה.

לכן ימות החול משולים כהכנה לסעודה, כי הסעודה היא כמו השכר על היגיעה והעבודה, כי שאינו מתייגע בעבודה,
אינו מקבל מזונות. וההכנה לסעודה היא על ידי שמשעבדים את הרצונות שיש לכל אדם, שהם הרצונות לקבל, שהם יהיו לתועלת הבורא, וזה
נקרא הכנה לסעודה, כלומר הכנת הכלים לקבל את השפע של הרצון להיטיב.

בגמרא התיקון יבואו בני ישראל עם כלים מוכשרים לקבל את הסעודה, ולכן יאמר הקדוש ברוך הוא, מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת, כי
ביגיעה שבתורה ובמצוות מתקנים את כלי הקיבול, וכך יכולים לקבל את השפע העליון.

מעשה לשבת

ההכרעה בדין על חילול השבת

אחרי כל המעשה הזה, נפטר הגביר לבית עולמו, וזכה בשכר כל מעשי החסד שלו שהובא למנוחות בערב שבת זו אחרי צוות, וניצול מחיבוט הקבר, כעת הוא עומד לפני בית דין של מעלה, ועומד המקטרג ובידו "נתח שמן" - עוון חילול שבת, והוא טוען: אמנם, כל ימיו האיש הזה שמר שבת, אבל באותו פעם הוא חילל שבת, וכי אפשר לעבור על זה בשתיקה בעולם האמת? והעוון הזה של חילול שבת אחד שלא עמד בנסיון עומד להכריע אותו לכף חובה.

כשראה האיש את צרתו, ביקש רשות מבית דין של מעלה לבוא ולהודיע לנו מצרתו, ולבקש את עזרתנו, ונענו לו. והנה - ממשיך הצדיק מרוזין בדבריו - טענתי לפני בית דין של מעלה טענות זכות לאותו יהודי, ובסופו של דבר יצא הפסק מבית דין של מעלה, כי כיון שתורה לאו בשמים היא, יכריע כאן פסק הלכה של גדול בתורה והוראה בעולם הזה, ויש לנו דקות ספורות כעת להוציא פסק הלכה, שאם ימצא האיש זכאי יבוא מיד למנוחתו עם כניסת השבת, שהרי בשבת עצמה אי אפשר לדון.

דומיית קודש נפלה בחלל החדר עם סיום סיפורו של הרבי, והבית שלמה ישב מהורהר, כלום דבר קטן הוא זה? דיבור אחד שלו מכריע עכשיו בבית דין של מעלה.

אחרי מספר דקות דומיה, נענה הגאון מסקולא ואמר: הרי לכמה דעות כתיבה בשפת לועזים אינה מלאכה גמורה ואין זה אלא שבות, ומה עוד שיתכן ולהרבה דעות נוכל להחשיב זאת כמלאכה שאינה צריכה לגופה, ואפשר לצרף לזה גם שחשב שהותר לו לחתום בשל אונסו, ואכן יש דעות הסוברות שאונס ממוזן גם הוא נחשב אונס, כך שאין זה נחשב חילול שבת במזיד, אלא מאי? אכן הוא עשה שלא כהוגן ושלא כדיון, אך כבר שב בתשובה שלמה בחיים חיותו, ומיתה ממרקת ומכפרת, וממילא כבר התכפר לו, וינוח בשלום על משכבו.

לכל דברים אלו, צירף הגאון הבית שלמה דעות שונות מהראשונים והאחרונים, כך שהראה את צדדי הקולא בדינו של אותו יהודי מההלכה הפסוקה.

מיד עם תום הדברים, קם הצדיק מרוזין ממקומו, וברגשי תודה אמר להגאון מסקולא: יישר כחכם, כבר יצא עתה הפסק מבית דין של מעלה לזכותו של אותו נפטר, והוא כבר מובל לגן עדן ליהנות מפרי זכויותיו הרבים, ואשריו שזכה להכנס למנוחה מיד לפני כניסת השבת. ואתם הרב מסקולא, אשרי חלקכם שהכרתם לזכות, ונצחתם את כל הקטרוגים בכח התורה.

כעת - הפטיר הצדיק - נלך לקבל את פני השבת, כי בשמי מרום כבר ממתניים לקבלת השבת של בני ישראל בעולם.

הבכירים שיתאספו שם לרגל חגיגת חתימת החוזה על סלילת הכביש. כשקיבל את ההודעה מיהר לפתוח את זימנו כדי לרשום את היום הזה ביומן, והנה שוד ושבר! היום הזה הוא יום השבת!

מיד התחיל בשתדלנות אצל כל השרים לדחות או להקדים את התאריך בשל היותו חל בשבת ואסור לו לכתוב, אך השרים כולם פנו לו עורף, ואף כשנסע לעיר המלוכה להשתדל לבטל את רוע הגזירה ולשנות את היום המיועד, נתקל בסירוב. יחד עם זה הודיעו לו, כי אם לא יבוא לטכס החתימה בתאריך הנקוב, תימסר העבודה לקבלן אחר, והוא יפסיד את כל הכסף שהשקיע בהכנות עד עכשיו.

בראותו את הצרה שנקלע אליה לא ידע לשיית עצות בנפשו. לו היה זה רק כסף שלו, כבר היה מוכן להפסיד את כולו ולא לחלל את השבת חלילה, אך דא עקא שגם כספי אנשים אחרים עומדים בסכנה, הכיצד יצא מן המיצר? בעיני דמיונו כבר ראה את נושיו צועקים אליו: גולן, מי ביקש ממך להיות חסיד שוטה ולאבד בידים את כספנו?

בינתיים היום המיועד התקרב, והגביר המסכן עוד לא החליט מה יעשה. פחד האיש לגשת לשאול רב בישראל מה לעשות, ואף אלי לא פנה - המשיך הצדיק בדבריו - היות ופחדו שמוא יאסרו עליו לחתום ויפסיד את כל ממונו, וגם את הממון שהשקיעו אצלו, וידוע היה כי לעולם לא יסלח לעצמו על כך. "אדם בהול על ממונו", ובטוח היה כי זה נחשב לו לאונס שמוותר לו לחתום בשל כך.

היום המיועד הגיע, הגביר התכונן כרגיל לכבוד שבת קודש, התפלל את תפלות השבת וסעד את הסעודה, בבוקר השכים והלך למשרד הממשלה, חתם על החוזה, לחץ ידים עם הפקידים הממונים, ומיד הלך לו אף בלא לשתות שום משקה, באמרו כי ממהר הוא לתפלה. בבואו לבית הכנסת נשא את תפלתו לה: שיסלח וימחל לו על חילול השבת, בסברו כי אנוס היה על כך, וקיבל על עצמו שזו תהיה הפעם האחרונה, ומעתה כבר יזהר בכל פעם לצפות מראש כשיבוא לידי מעשה דומה.

אחרי צאת השבת, נקפו לבו, והרבה בתפלה ובתחנונים בדמעות שליש על מה שעשה, ונדר נדרים הרבה לצדקה ולצרכי ציבור, ובמיוחד מריוח עיסקה גדולה זו.

קדוש ישראל מרוזין, נודע למשגב בהנהגתו הפלאית כחד משרפי מעלה, כאשר כל כולו היה נתון קודש לה: אלוקי ישראל, עד שצדיקים וקדושי עליון נרעדו לעמוד במחיצת קדשו. אך עם זאת היה יורד לכל הבריות כולם, וביחוד היה מטהר את נפשות האומללים שחזרו אל צורם, כאשר אותם היה מקרב ביותר כדי לחזקם ולאמצם למען לא יתיאשו מן התשובה.

אף לאחר פטירתם היה הצדיק דואג לדורשי שלומו, והיה מרגיש את עצמו אחראי אף לתיקונם בעולם הבא, ורצה לעזור להם בבואם לפני כס המשפט בעולם האמת.

על כך יכולים אנו ללמוד מהסיפור הבא: היה זה כאשר הצדיק הריזינאי התגורר בעיר סקולא, לפני שקבע את מקום ישיבתו בעיר סאדיגורא, ופעם בערב שבת קודש שעה לפני הדלקת הנרות, שלח לקרוא לפניו את רב העיר שהיה מגדולי פוסקי דורו, הגאון המפורסם בכינויו "רבי שלמה סקולער" מחבר הספרים הנודעים "בית שלמה" ו"ישרש יעקב" ועוד, וביקש ממנו לשבת לפניו.

התיישב לו הגאון הבית שלמה ותמה בעצמו על המראה, שדוקא בעת כזו לפני כניסת השבת, בחר לו הצדיק מרוזין לשוחח עמו. אך הגאון ידע היטב, וברור היה לו, שאם הרבי רוצה לדבר אתו עתה, מוכרח להיות דווקא בשעה זו, ובכן ישב והקשיב, והרבי מתחיל ב...סיפור:

באחת הערים הגדולות היה גר גביר ירא ה', מוקיר תורה ומוקיר רבנו, והוא היה ממוידענו. האיש הזה הבין כי לא לחנם ניתנה לו עשירות מופלגת, לא רק למען לבנות לו היכלי שן וגונות פאר, אלא למען הרבו חסד עם קשיי יום. ואמנם הרבה חסד עשה הגביר ההוא עם עניים ועם עשירים כאחד.

ברם, מובן מאליו שה' בעל דבר' לא שקט, ובראותו את התנהגותו הטובה של הגביר, הוא בא בטענתו העתיקה כבר מאלפי שנים: "החינם ירא איוב וגו' מעשה ידיו ברכת ומקנהו פריץ בארץ וגו'", ובכן החליט הבעל דבר להביאו לידי מכשול ולהעמידו בנסיון.

ומעשה שהיה כך היה: הגביר הזה היה קבלן בנין, וקשרים היו לו עם כל ה"חלונות הגבוהים". הוא בנה ארמונות פריצים ולשרי המלוכה, שלא חסר להם כסף והם שילמו לו על הכל טבין ותקילין.

פעם אחת רצתה הממשלה לסלול כביש באורך מאות קילומטר, והגביר הצליח לקבל את העבודה, וכיון שהיה זקוק להרבה חומרי בנין ופועלים יותר מהרגיל, פנה להרבה מידידיו לסייעו בהלוואות, ואף אחד לא השיב את פניו ריקם, כשכולם רצו להיות שותפים בעסק הגדול הזה, שהריוח בו מובטח.

וכאן בא לו השבר הגדול. אחרי שהצליח לגייס את הכספים ואסף את הפועלים ורצה להתחיל בעבודה, קיבל הודעה שעליו להתנייע במשרד הממשלה ביום פלוני ולחתום על החוזה בנוכחות הפקידים

משל ונמשל

בראש השנה, מרבים אנו להזכיר את זכות האבות הקדושים - אברהם יצחק ויעקב. ויש להתבונן, מדוע אין אנו מזכירים את זכויות שאר הצדיקים שהיו בכל הדורות לעם ישראל?

הדברים מתבארים בדבריו של המגיד מדובנא, שהמשיל על כך משל:

אדם בא להתארח בבית ידידו, והביא עמו מתנה לבני הבית, מתנתו התקבלה בשמחה ובתודה.

לימים שידך אותו אדם בנו עם בתו של ידידו, ובין השאר התחייב להביא לכלה טבעת יהלום, ומחותנו התחייב לקנות לחתן ש"ס מפואר וחנוכיית כסף, כנהוג.

הש"ס הגיע, כלול בהדרו, והחנוכה נפלאה, מגולפת ומעוטרת. גם אבי החתן נסע לבית המחותנים, והביא עמו את הטבעת כמתנה. מיד הוציא המחותר זכוכית מגדלת, בחן את היהלום מכל צדדיו, התפעל מיפיו ונוצצותו.

פנה אליו אבי החתן ואמר לו: "תסלח לי אם אשאלך שאלה. לפני זמן מה התארחתי בביתך והבאת מתנה שהתקבלה בשמחה וברגשות תודה בלתי מוסתרים, איש לא טרח לבחון אותה ולעמוד על שויה. עכשיו הבאתי מתנה ששויה אלף מונים, ומיד מדקדקים אותה ובוחנים אותה מכל צד?"

השיבו המחותר: "הלא תבין, מה הדמיון בכלל? אז היתה זו מתנת חנם, והפתגם אומר: סוס שמקבלים במתנה אין בודקים את שיניו, אבל עתה הרי התחייבנו זה לזה להביא מתנות, והרי הן עלינו כחוב, לפיכך בוחנים אותם כמו חוב".

הנמשל:

האבות הקדושים קיימו את התורה עוד לפני שהצטוו, הם שמרו את השבת עוד לפני מתן תורה, ולכן עבודתם חשובה כמו מתנה, ואת עבודה זו זוכרים לדורי דורות, ועל זה אמר הכתוב "וזכרת את בריתי יעקב ואף את בריתי אברהם אזכור". כל הדורות חיים בזכותם וזכות מעשיהם. אבל משניתנה תורה, המצוות הם עלינו כחוב, בכל מעשה בודקים ובוחנים בזכוכית מגדלת אם אין בה פגם כלשהו. לכן מזכירים דווקא את זכות האבות, שאת מעשיהם אין מבקרים באותה מדה.

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְדֵים יְקָרִים!

שְׁעָה קְדוּשָׁה הִיא הַעֵת הַזֹּאת, שְׁעָה שְׁבִיבָה אֲנִי מִתְכַּוְּנִים בְּחֶרֶד לַיּוֹם הַדֵּין הַקָּרֵב וְבָא.

אִין מִי שֶׁלֹּא הֵכִין אֶת הַלֵּב לְקִרְאת בּוֹא יוֹם הַדֵּין, שֶׁהָרִי אֵי אֶפְשָׁר לְבֹא לַיּוֹם הַדֵּין בְּשִׂלָּה מוֹכִינִים בְּכָלֵל. לָכֵן תִּקְעוּ בְּשׁוֹפָר כָּל הַחַדָּשׁ, וְהַשְׁמִימוּ קוֹם לְאֻמֵּי תִּלְיָחֹת, וְהִרְבּוּ מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

בְּעֵת מַגִּיעִים לְקוֹם הַסַּיִם, וְצָרִיכִים לְהַגִּישׁ אֶת הַחֲשׁוֹנוֹ, וְהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא סוֹקֵר וּבוֹחֵן אֶת הַכֹּל. אֶת בְּלָנוּ, אֶת הַהוֹרִים שֶׁלָּנוּ, אֶת הַסִּפָּא וְהַסִּבְתָּא, אֶת הָאֲחִים וְהָאֲחֵיזִית שֶׁלָּנוּ, אֶת הַחֲבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁלָּנוּ, אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְכַמוֹכֵן אוֹתֵנוּ עֲצֻמָּנוּ. כּוֹלֵם כּוֹלֵם עוֹבְרִים אֶחָד אֶחָד לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וּמְקַבְּלִים גֵּזֶר דֵּין.

אִיזָה מְאֻשְׁרִים אֲנִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים, שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ הַיְכָלָת לְדַעַת אֶת זֶה מְרָאשׁ, נִתְּנָה לָנוּ הָאֶפְשָׁרוּיּוֹת הַבְּלָתִי מִבְּלָוֹת לְהִבְיֵא עַל עֲצֻמָּנוּ שֶׁנָּה טוֹבָה וּמְאֻשְׁרָת, עַל יְדֵי הַמִּצְוֹת הַקְדוּשׁוֹת וְהַמְּחֻדָּוֹת, כְּמוֹ תְּקִיעַת שׁוֹפָר, וְהַתְּפִלוֹת הַכֹּהֵן מְחֻדָּוֹת וְנִעְלוֹת שֶׁל יוֹם קְדוֹשׁ וְנִדְרָא זֶה.

אִין לְאֹף אֶחָד בְּעוֹלָם אֶת הַיְכָלֹת הַמְּחֻדָּוֹת הַזֹּאת לְהַכְנִים מוֹכִינִים לַיּוֹם הַדֵּין, מְלַבֵּד זֶרַע וְיִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים, מְלַוִּים עִם זְבִיזוֹת הָאֲבוֹת הַקְדוּשִׁים, וְעַם זְכוֹת עֲקֵדָת יִצְחָק, שֶׁעָמַם אֲנִי עוֹבְרִים אֶת הַדֵּין בְּשִׁלּוֹם.

הַסִּפָּרִים הַקְדוּשִׁים מְגַלִּים לָנוּ, כִּי עָקֵר הַדֵּין בְּיָמִים נוֹרָאִים אֵלּוּ, הוּא בֵּין הַשָּׁרִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם, לְבִין עַם יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן עָקֵר הַתְּפִלוֹת בְּיָמִים הַקְדוּשִׁים הֵם עַל כֵּן שֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא יְמַלּוֹךְ לְבָדוּ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וַיִּמְגֵר אֶת כָּל פְּחוֹת הָרִשָּׁע וְהַמְּשֻׁטְמָנִים שֶׁהֵם הַשָּׁרִים שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם.

בְּיָמִים אֵלּוּ, אֲנִי מְרַגְּשִׁים בְּחוֹשׁ אֶת הַקְּטָרוֹגִים וְהַצְרוֹת שֶׁאֲמוֹת הָעוֹלָם רוֹצִים לַעֲשׂוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן בְּלָנוּ נִתְאַמְצִין בְּמַתְלַף הַתְּפִלוֹת בְּיָמִים אֵלּוּ, שֶׁהִ' יְכַלֵּה אֶת פְּחוֹת הָרַע בְּעוֹלָם, וְעַם יִשְׂרָאֵל הַצְדִּיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׂמְחוּ, וַיִּשְׁרִים יַעֲלוּ, וְחַסִּידִים בְּרָנָה יִגְיִלוּ, וְכָל הָרִשָּׁעִים כּוֹלֵה כְּעֵשֶׂן תִּקְלָה.

יֵשׁ דְּבַר שֶׁעָלִיו מְצִינִים מִיְּחָד שֶׁאִין לְאֻמוֹת הָעוֹלָם שׁוֹם שְׂכִיזוֹת בּוֹ, וְזֶה יוֹם הַשֶּׁבֶת, כִּפִּי שֶׁאֲנִי מִתְּפַלֵּלִים כָּל שֶׁבֶת "וְלֹא נִתְּנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ לְגֹזֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא הִנְחִלְתוּ מַלְכָּנוּ לְעוֹבְדֵי פְּסִילִים, וְגַם בְּמִנוּחַתוֹ לֹא יִשְׁכְּנוּ עֲרָלִים, כִּי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל נִתְּנוּ בְּאֵהָבָה, לְזָרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּסֶחֱרֶת".

וְאֲנִי, בְּלָנוּ תִּפְלָה כִּי נִזְכֶּה בְּזְכוֹת תּוֹסֶפֶת הַחַוּוֹק בְּשִׁמְיֵי תִּשְׁבֵּת וּבְכַבּוֹדָהּ, לְסַנְגוֹרִים טוֹבִים לְעַם יִשְׂרָאֵל כְּלוּ.

שְׁנֵה טוֹבָה וְשִׁבְתָּ שְׁלֹום.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030

גליון המאה

שנתיים ל"ישמחו"

גליון זה, הסוגר מאה גליונות של "ישמחו", הוא גם סגירת שנתיים מאז הופעת העלון הראשון של "ישמחו" בשבת שובה תש"ע. הכל התחיל בחודש אלול תשס"ט, כאשר צרה התרגשה ובאה על משפחה יקרה וחשובה: בנם הצעיר אובחן כחולה במחלה קשה - לא עלינו ולא על כל ישראל.

ההורים המודאגים שהו ליד מטת בנם, ושמעו אבחנות ודיאגנוזות קשות מפי הרופאים, אשר ניתנה להם הרשות לרפאות אך לא לייאש.

אחד ממיוחדעיהם, שהתוודע באופן אישי למקרה הקשה והכואב, לקח את המקרה ללבו, והחל לטכס עצה ולעשות השתדלות לפעול בצורה הטובה ביותר למען בריאותו של הילד היקר שיחיה לאורך ימים טובים. חז"ל כבר הורו לנו בגמרא הקדושה (בבא בתרא קטז, א), כי מי שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. והביא הנמוקי יוסף, כי מנהג זה בצרפת, שכל מי שיש לו חולה מבקש פני הרב התופס ישיבה שיברך אותו.

ואכן, באחד מימי הסליחות הוא התדפק על מעונו של ראש הישיבה הגראי"ל שטינמן שליט"א, והזכיר בפניו את הילד הזקוק לישועה, תוך בקשה שראש הישיבה יורה לו מה ביכלתו לעשות כדי לפעול ולהמשיך ישועה לאותו חולה שלא יתקיימו בו כל הנבואות השחורות של הרופאים רחמנא ליצלן.

לאחר מחשבה קלה, נענה ראש הישיבה שליט"א, והורה לו לקבל על עצמו זיכוי הרבים בנושא קדושת השבת וסיום ההכנות לשבת בזמן מוקדם, כשהוא מציין כי בכמה מקומות ראו ישועות על ידי חיזוק נושא זה, ובכחה של זיכוי הרבים בנושא זה להביא ישועה.

ממחשבה למעשה, כך נולד הרעיון של

הוצאת עלון זה, לזכות את הרבים במסר החשוב הזה, ותוך כדי קבלת ברכתו של ראש הישיבה שליט"א שהסכים לרעיון זה. ואכן במהלך אותה שנה, ראו נסים גדולים וישועות מופלאות, כשמובטחנו כי כוחה של זיכוי הרבים בנושא קדוש זה, תרם לישועה הגדולה. יחד עם זאת, הוחלט על ידו

העלון הזה, החזיק את עצמו עד עכשיו, על הוצאתיו הכבירות מידי חודש בחדשו, על יהודי אחד שנענה לאתגר, ועל יהודים נוספים שנענו לקריאה ותרמו את עזרתם מעת לעת. במדה ונזכה לעזרת הציבור להמשך הופעת הגליונות תמידין כסדרן, אף נוכל להמשיך בהוצאת העלון מידי שבוע בשבוע, כאשר הזכויות הרבות יזקפו לזכות ידי כך ישועות וברכות רבות.

מיוחד בלוח שלו, זמן של פרישה ממלאכה קודם זמן כניסת השבת. ואכן בעל הלוח שליט"א פירסם לצד זה, סידרת מכתבים ודרשות חיזוק שבהם עמד ראש הישיבה שליט"א על נושא זה, לחזק את הנושא של פרישה ממלאכה בזמן מוקדם יותר לזמן כניסת השבת, במקומות שונים ברחבי תבל. המשוב שהתקבל במשך השנתיים האחרונות על הגליון הזה, היה גדול מאוד. מכל קצוות תבל, מכל החוגים ביהדות הנאמנה, קיבלנו תגובות חיוביות, שעודדו אותנו מאוד, ועל כך התודה והברכה.

התודה והברכה לרבנים ומנהיגי קהלות קדושות שעודדו אותנו במלאכתנו, התודה והברכה למרביצי תורה ויושבי על מדין חסידים ואנשי מעשה שהעירו את הערותיהם ונסכו בנו עידוד רב, התודה והברכה למנהלי מוסדות חינוך על טהרת הקודש ששיגרו מילים חמות ומברכות, התודה והברכה לעמך ישראל מכל קצוות תבל, יושבי ארץ הקודש, ויושבי פזורות הגולה - מאיראן ומאוסטרליה, מארצות הברית ומרוסיה, ומכל אתר ואתר, שחיזקו ודירבנו אותנו כל העת במלאכת הקודש. אי אפשר לפרטם כי רבים הם.

כעת אנו עומדים בסיום שנתיים ימים להוצאת העלון, כשבכך גם מסתיימים להם הופעת מאה גליונות, שהוא מספר שלם של מושלם, עשר כפול עשר. הגליון המאה ואחד, יופיע בעזרת ה', בצורת ספר מהודר, כשכל הרעיונות ודברי התורה הרבים יחד עם המעשים המיוחדים ואמרות הצדיקים שהופיעו כמשך מאה הגליונות האחרונים, ייערכו ויופיעו עלי ספר שישא את השם המיוחד "ישמחו" - "ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג, עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענגו מטובך".

להמשיך בהוצאת העלון וזיכוי הרבים הגדול בנושא זה, לישועות רבים, ולהמשיך החלמתו המלאה והשלמה של הילד היקר שיחיה לאורך ימים טובים בבריאות שלמה ואיתנה. במשך התקופה האחרונה, חוזר ראש הישיבה שליט"א ומעורר רבות על נושא זה, כשהוא תולה בכך תקוות רבות להמשכת ישועות ורחמים, ורבים נושעו על ידי כך. כזאת ראינו במכתב מיוחד אותו שלח לתקופת השנה הנוכחית, לבעל המחבר הלוח הנפלא "דבר בעתו", כשהוא מחזקו לפרסם ענין זה לקבל את השבת מוקדם יותר, ולפרסם על כך זמן